

GNISTEN

Nr. 7 1976 Organ for Kommunistisk Universitetslag 4. årg

Streikestøttebyråkratiet isolerer de streikende

Det er ikke bare LO-byråkratiet som søker å sementere arbeiderklassen på en klassesamarbeidslinje. Fra streikekamp til streikekamp i den siste tiden har det vist seg stadig viktigere for arbeiderklassen å føre en selvstendig kurs også i forhold til et annet apparat for klassesamarbeid. Det siktes her til de "permanente streikestøttekomiteene" som forsøker å tømme enheten mellom arbeiderklassen og småborgerskapet og dermed på en annen måte blokkere for selvstendig organisering av arbeiderinteresser.

Denne artikkelen skal - med konkret utgangspunkt i Champignon-konflikten - vise hvordan dette byråkratiet sementerer eksisterende legalisme og spontanisme og i neste omgang skaper basis for en ny og skadelig type arbeidskamper.

TILHØRER FREMMEARBEIDERNE ARBEIDERKlassen, AKP?

I plattformen for den permanente streikestøttekomiteen heter det at en støtter arbeidere foruten "bønder, fiskere, fremmedarbeidere og andre grupper i folket". Foruten at arbeiderklassens interesser samordnes med "andre grupper" går det av dette fram at fremmedarbeiderne ikke tilhører arbeiderklassen. I virkeligheten holder AKP fast ved sine analyser fra 1974, da de hevdet at "fremmedarbeiderne har subjektive og dermed objektive interessekonflikter i forhold til den nasjonale arbeiderklassen", som for øvrig ble betegnet med uttrykket "etnisk enhetlig".

I forhold til aksjonen på Norsk Champignon har dette utret seg i en kritikkløst opplutning om en linje som har bidratt til å isolere disse fremmedarbeiderne fra resten av arbeiderklassen.

Fordi AKP nødvendigvis aldri har kunnet forstå at kommunister må lede an i en aksjon og har plikt til å kritisere feilaktige linjer, var de nødt til å heve seg på en mindretallsstreik i dette tilfellet, som med overveldende sannsynlighet vil mislykkes. Og det er full overensstemmelse med dette at AKP (på løpeseddel 26/10) hevder at det viktigste er at "arbeiderne kjempe en heroisk kamp, reiste kampmotet og klassehatet" og ikke at en streik fører fram til seier. Overfor en slik forbrukspolitikk i forhold til arbeiderklassens kampkraft føler vi oss forpliktet til å kritisere feilaktige linjer.

For å oppklare hva vi mener med en "mindretallsstreik", et begrep AKP utelukkende finner latterlig, kan vi sammenligne med Odda-streiken. La oss tenke oss at 1/3 av arbeiderne på elektrolisen og 1/4 av støperiarbeiderne skulle streiket videre. Umulig. Det var da også en situasjon med mindretallsstreik Odda-arbeiderne ville unngå. (Dette må selvfølgelig ikke blandes sammen med SVs latterlige kritikk av Odda-arbeiderne for å ha streiket

Gruppevis, som vi har tatt opp annetsteds. Gruppevis streik er noe helt annet enn en mindretallsstreik.) Odda-arbeiderne ville unngå en situasjon med mindretallsstreik. Derfor gikk de samlet tilbake til arbeidet og viste styrke i kraft av dette. Champignon-arbeiderne demonstrerer derimot sin svakhet i selve streiken. Og det er denne svakheten AKP følger seg tjent med.

AKPs oppførsel i denne saken har imidlertid også en annen årsak enn deres generelle knefall for spontanitet: AKP har i lengre tid befunnet seg i vanskeligheter bl. a. pga. sin fortid i fremmedarbeiderspørsmålet og har dermed spesiell bruk for en spesifikk fremmedarbeidersak for å glatte over dette. Derfor støtter AKP opp om en isolasjonslinje i denne saken.

CHAMPIGNON-SAKEN

Champignon-saken er ingen fremmedarbeidersak. Den er hele arbeiderklassens sak og gjelder den borgerlige retten til å opprette tariffavtale. At arbeidere unna denne borgerretten er arbeiderklassen ikke tjent med. Snarere er arbeiderklassen tjent med at alle arbeidere møter tariffavtaler og dermed hele det borgerlige lovverket og den borgerlige stats inngrep på en mest

mulig enhetlig måte for at de dermed på en desto mer samlet måte kan sette dette til side når det blir nødvendig.

I en situasjon som på Champignon, der det ikke var politisk basis for streik eller enhetlig opptreden på arbeidsplassen, må nødvendigvis kampen få en mer defensiv karakter. Og arbeiderne må i et slikt tilfelle arbeide med særlig innretning mot den lokale samorganisasjon med den hensikt å presse LO ut til å gripe inn. For så vidt ville det bli beklagelig for AKP at det ikke er småborgervestret, men derimot arbeiderklassen som viste seg i stand til å garantere borgerlige retter i Norge.

En bevegelse med utgangspunkt i den lokale samorg ville med letthet kunne presse det i dette tilfelle tilbakeliggende forbund Skog og Land til å opptre slik LO-forbund pleier og har interesse av. At Wolllebakk er medlem av NAF gjør saken desto enklere, og en ville slippe mange av de komplikasjonene den på mange måter tilsvarende Kryssset-saken har hatt.

På den annen side er det slik at LO ikke går inn på en slik politikk uten press fra grunnplanet. Slik denne saken har utviklet seg, ser en seg på dette hold umiddelbart mer tjent med at AKP spiller seg ut overfor arbeiderklassen enn med at et svakt forbund styrkes.

At KUL/KA ikke faktisk har hatt kapasitet til å føre ut en slik politikk, er beklagelig, men ikke noe politisk argument mot oss. Poenget her er å klar gjøre at AKP ikke fungerer som et arbeiderarbeiderklassens parti og grunnene til dette.

KAN MAN BENYTTET LO-APPARATET?

Overfor denne to-skritt-tilbake-linjen i Champignon-saken vil imidlertid AKP hevde at en dermed legitimerer LO gjennom overhodet å la dem slippe til, når LO får ordne saken, får de framstå som arbeidervennlige osv. En slik argumentasjon lar seg selvfølgelig bare framføre av folk som i utgangspunktet har avskåret seg fra å analysere LO-apparatet og hvis kritikk består i personutskjelling av LO-ledelsen. Dermed avslører AKP også at de ikke ønsker å mobilisere bevisst arbeidermotstand mot LO. AKP nærer et angstblandet hat til LO-ledelsen og som reformister tror de bare at de kan benytte LO idet de gjenreiser LO.

Som kommunister og marxister fastslår vi derimot at LO apparatet er en del av den borgerlige staten og tar konsekvensen av det. En konsekvens er at dette apparatet må settes til side i kamp-

situasjoner. I andre situasjoner, der det f. eks. gjelder å garantere retten til å organisere seg, opprette tariffavtale osv. lar dette apparatet seg bruke. Men det forandrer ikke karakter av den grunn. Nettopp med utgangspunkt i en sak av denne type lar det seg gjøre å propagandere marxistenes analyse av LO overfor arbeiderklassen.

OM STØTTE TIL TAPTE OG NEDERLAGSRAMMEDE STREIKER

Som vi har klargjort har imidlertid AKP bidratt til en helt annen utvikling i denne saken. De har sementert fremmedarbeiderne som en "egen gruppe" på en diskriminerende måte i forhold til arbeiderklassen og dens borgerlige eretter. Men at dette har skjedd, betyr ikke at vi lar være å støtte arbeiderne, slik AKP forsøker å framstille det. Vi støtter selvfølgelig streiker selv når de ser ut til å lide nederlag. Alle som merket seg vår opptreden under Linjegosstreiken, til sammenligning, vil huske at vi støttet streiken så lenge den pågikk, og gjorde selvfølgelig dette samtidig som vi kritiserte initiativet med å bruke studenter som streikevakter. Og kritikken var berettiget i kraft av støtten.

Imidlertid er det en allmenn lærdom at bredere grupper i arbeiderklassen ikke støtter streiker som har nederlag-

Forts. s. 3

AKP STADIG BRUNERE

Vi gjengir her et innlegg holdt i studentersamfunnet i Oslo 30/10 av en representant for KUL.

De imperialistiske lands utenrikspolitikk er aldri diktet ut fra ønsket om fred, men er alltid et uttrykk for imperialistmaktens og blokkens kamp om - og forberedelse til å nyopplede verden. Den imperialistiske fase er derfor en permanent førkrigs-situasjon, mens krigen på sin side bare er en direkte fortsettelse av utenrikspolitikken.

I den imperialistiske fase oppdeles verden i imperialiststater og stater og områder som undertrykkes og utnyttas av imperialismen. Kommunister støtter alle lands rett til nasjonal selvbestemmelse, men vi støtter aldri imperialistiske lands nasjonale krav som inngår som et ledd i den imperialistiske utenrikspolitikk, og det gjør alle imperialistmaktens krav som går utover retten til selvbestemmelse. Nettopp dette siste - å forsøke å skille mellom et imperialistisk lands nasjonale og imperialistiske interesser i utenrikspolitikken er det som kjennetegner nasjonalismen fra den 2. internasjonale.

Nettopp i denne tradisjonen er det AKP og Raud Front stiller seg når de reiser parolen "Svalbard er norsk land".

I følge Svalbard-traktaten står Svalbard under norsk overhøyhet samtidig som alle land som har undertegnet traktaten har rett til bl. a. økonomisk virksomhet på Svalbard. I den imperialistiske utenrikspolitikken har Svalbard stadig fått økt strategisk betydning i kampen mellom de to supermaktene USA og Sovjet. I denne situasjonen er Svalbard blitt gjenstand for kniving mellom de imperialistiske blokkene. AKP har her entydig tatt parti for den ene parten - for NATO og norsk imperialisme. "Klassekampen" nr. 81/76 gjengir en utlillekket nasjonalistisk uttalelse fra sentralkomiteen i AKP der man ikke bare oppfordrer det norske folket til å kaste Svalbard-traktaten på "historias skraphaug", men direkte blåser i kampluren for norsk annekasjon av Svalbard, under påskudd av at "Svalbard har vært norsk land i hundre år" som det heter.

Ut over dette fysiologiske argumentet om at Svalbard "egentlig" er norsk (et argument som forøvrig minner om den blods-mystikk som AKP manet til i fremmedarbeiderspørsmålet, der de hevdet at grensene mellom arbeidernes interesser falt sammen med etniske grenser) gis det overhode ikke ett argument for annekjonspolitikken. Altså en påberopelse av den mest primitive nasjonalismen for å styrke

Forts. s. 3

AKPs klasseanalysererevisjon : TEORILØSHET OG OPPORTUNISME

"Sentralkomiteen har nå skilt spørsmålet om klasseallianser fra spørsmålet om hovedmotsigelsen. På den måten blir alle de viktige prinsippene tatt vare på og vi slår mot ulike slag revisjonisme." (AKPs Røde Fane nr. 3, side 23).

Dette skal være det geniale grep, det Colombi egg som sentralkomiteen i AKP har foretatt for å komme ut av problemene med klasseanalysen. Men dermed har AKP-gruppen også formulert et absolutt farvel med marxisme og leninisme. Teoretisk er det da gjort rent bord for helt å kunne hengi seg til den småborgerlige spontanismen.

Prinsippene er pent stuert vekk og er klare til å tas fram som banner og faner når det er opportunt å proklamere seg som kommunister. Ellers skal nå AKPs riddere helt fritt kunne slå både i øst og i vest. AKP-gruppens landsmøtedeltagere som skal ta opp en revisjon av klasseanalysen på dette grunnlaget, må regne med et langt møte. Når politikken skal utføres ut fra at hovedmotsigelsen er skilt fra spørsmålet om klasseallianser, byr det seg jo fram en uendelig rekke kombinasjoner.

Kriteriene for hvem som kan være med på AKPs kamp, kan jo f.eks. bli stor gjeld i banken, store muskler eller høyt støynivå når krava blir ført fram.

AKP har altså funnet tiden inne til å revidere sin klasseanalyse. Hovedmotsigelsen mellom monopolborgerskapet og resten av folket synes ikke å ha samme gyldighet lenger.

Vi antar at bl.a. kinesernes kampanjer i fjor mot revisjonismen som har lagt så stor vekt på at proletariats klasseinteresser alene må være bestemende for proletariats diktatur, har tvunget AKP til å forsøke å etablere en mer marxistisk klasseanalyse. Verbalt er også Gråtopp's artikler en tilnærming til marxismen. Det vrirler av sitater fra klassikerne og i en rekke spørsmål formuleres problemstillingene marxistisk. Dette kan gi skinn av at AKP nå vil konsolidere seg på et proletært grunnlag og for en stund forsone marxistisk innstilte personer i bevegelsen.

Hvor lite seriøst dette oppgjøret imidlertid er, kommer fram når Gråtopp i AKPs Røde Fane sier at "hovedtrekka i klasseanalysen vår er riktige" og videre "pro-

grammet vårt har tent som eit vern mot revisjonisme og som ein raud klut mot alskens opportunistar og revisjonistar". "Men den svarer ikke lenger fullt ut til behovene for å føre en skarpere polemikk mot revisjonismen på klasseanalysens område". For det første: Hva har forandret seg så radikalt i Norge slik at det nå er viktigere å "føre skarpere polemikk mot revisjonismen"? For det andre: Hvis det var "visse feil" i klasseanalysen, må ikke det nettopp ha vært revisjonistiske feil?

Det er i det hele uklart hva slags feil AKP vil til livs hos seg sjøl. Men at de feilene i klasseanalysen ikke hadde noen konsekvenser for politikken, er i følge AKP tydelig. Like tydelig blir det da at alt oppstyret om klasseanalysen i AKP bare er en skinnmanøver. Dette tyder på at hovedmotsigelse/klasseanalyse var skilt også på et tidligere tidspunkt, men at det nå først uttales åpent.

Teoriens manglende konsekvenser for politikken viser seg når en går inn på de delene som får direkte konsekvenser for politikken. Der blir det klart hvordan politikken er fundert på empiriske og subjektivistiske forestillinger som ingen ting har med marxisme å gjøre. Men dette blir jo en konsekvens av det schizofrene skillet mellom teori og politikk som sentralkomiteen har proklamert.

Hva er marxistisk klasseanalyse?

Grunnleggende i en marxistisk klasseanalyse er å se grupper av mennesker i et samfunn ut fra hvilket forhold de har til produksjonsmidlene. Klasser er store grupper av mennesker som skiller seg ut fra hverandre ved den plass de inntar i et historisk bestemt system for samfunnsmessig produksjon. Med dette utgangspunktet bestemmes også hvordan den samfunnsmessige rikdommen framkommet gjennom det samfunnsmessige arbeidet fordeles.

I det kapitalistiske samfunn er kapitalforholdet det alt dominerende. Det setter seg igjen i alle vesentlige forhold mellom menneskene. I det kapitalistiske samfunn er akkumulasjon-

en - kapitalforøkningen - selve drivkraften i økonomien, og arbeidet er blitt et moment i produksjonen. Ved å vise hvordan arbeidskraften er blitt vare på - viser marxismen vitenskapelig utbyttingsforholdet. Rundt dette utbyttingsforholdet er det at klassene avleirer seg i det kapitalistiske samfunnet. Gjennom produksjonen tilegner kapitalistene seg som eiere av produksjonsmidlene det ubetalte merarbeid arbeiderne utfører for kapitalistene. Dette merarbeidet danner grunnlaget for den stadige kapitalforøkningen.

Arbeiderklassens revolusjonære oppgave som eiendomsløse ligger i å oppheve dette utbyttingsforholdet. At arbeiderklassen er revolusjonær, er en objektiv bestemmelse, uavhengig av hva den enkelte syns eller mener, uavhengig av om en enkeltkapitalist mener at han ikke utbytter eller om en arbeider personlig mener at han ikke blir utbyttet. Det er med denne framgangsmåten at sosialismen blir vitenskapelig. Og den står i skarp kontrast til AKPs diffuse begrep om "folket" og SVs like diffuse begrep "det arbeidende folket", og elærs all form for mer eller mindre tilfeldig lokalisering av antikapitalistiske, opprørske individer i det norske folket.

Det er viktig å ha disse kjensgjerningene for seg når det er snakk om en marxistisk klasseanalyse. Det er på disse punktene at den skiller seg grunnleggende fra alle mulige borgerlige klasseinndelinger som skjer enten ut fra hvor den enkelte subjektivt mener seg å høre hjemme eller ut fra tilfeldige empiriske størrelser som lønnsforskjeller, utdanning el.l.

Det er særlig på spørsmålet om borgerskapets enhetlige interesser at Gråtopp mener AKPs klasseanalyse er svak. I AKPs prinsippprogram heter det: "Den statsmonopolistiske kapitalismen har ført til skarpe motsigelser mellom monopolkapitalen og småkapitalistene". Denne mosetningen skulle gjøre småkapitalistene til en del av folket og dermed til allierte for arbeiderklassen i kampen mot monopolkapitalen !!! Når Gråtopp nå går imot dette, er det ikke ut fra en marxistisk forståelse av kapitalister, små som store, objektivt er sveiset sammen i interessen av å opprettholde og å øke profitten. Bakgrunnen for at det nå er feil, er at erfaringen har vist ved tilfeller som f.eks. Hatlebak, at arbeiderklassen ikke kan regne med småkapitalistene som allierte.

For at småkapitalisten skal kunne forstås som en del av arbeiderklassen, må han for AKP-gruppens medlemmer altså først ha trakassert noen arbeidere. Pisken har med andre ord inntatt den plassen teorien har i marxistisk analyse.

Mangelen på forståelse av klassene som noe objektivt, satt gjennom kapitalforholdet, viser seg også når Gråtopp behandler ~~den~~ den norske arbeiderklassen.

Gråtopp ser det som sin oppgave å vise at arbeiderklassen er i flertall blant Norges befolkning.

Ved hjelp av statistikk kommer han fram til at arbeiderklassen utgjør 60 % av befolkningen i Norge. Det er tydelig at det er dette at arbeiderklassen er i flertall som gjør at den er revolusjonær og må ha ledelsen i kampen for sosialismen. Det blir urettferdig at arbeiderklassen som utgjør majoriteten, ikke har makta. Det sier seg selv at den slags beviser ikke ville være nødvendige når en har bestemt proletariats oppgaver gjennom det herskende kapitalforholdet i samfunnet.

På samme måte er det når Gråtopp tar utgangspunkt i at "borgerlige sosiologer og sosialdemokratiske ideologer sprer hver med sitt nebb myten om at arbeiderklassen ikke lenger er en undertrykt og utbytta klasse, og sprer løgna om at arbeiderklassen holder på å forsvinne". (Pirat-Røde-Fane. nr.3,

FOR 15 KRONER KAN DU FA KJØPT 3 ÅRGANGER AV

RØDEFANE

(1969 - 1970 - 1971, i alt 14 nummer)

BESTILLINGER SENDES:

RØDE FANE, POSTBOKS 2863, KAMPEN, OSLO 5.

Forts. s. 3

et i seg. Og innsamlinger til tapte streiker har aldri hatt suksess. Vi minner om Torp-konflikten som sprakk, hvorpå aktivistene ble dømt til bøter og om stu er streiken på Herøya midt i 50-åra. I begge tilfeller satte NKP igang innsamlinger og begge ble like mislykket. Like fullt var det riktig å gå til innsamlingsaksjoner. Noe annet ville vært å legge seg på kne for den spontane stemning i arbeiderklassen.

Ikke desto mindre må vi kjenne til og vedkjenne oss denne spontane situasjonen for å kunne handle. Om en forsøker å framstille tapte streiker som seire, slik AKP alltid gjør, tydeligst demonstrert i tilfellet Linjegods, har en i utgangspunktet ikke bare avskåret seg fra muligheten til å trekke lærdommer av et nederlag, men også effektivt blokkert mulighetene for å få støtte til de nederlagsrammede på et rent sympatigrunnlag.

Vi støtter Champignonarbeiderne på et slikt sympatigrunnlag. Vi støtter m.a.o disse arbeiderne på det samme grunnlaget som AKP alltid støtter streiker. Hvorfor skal så AKP hisse seg slik opp over en type støtte som AKP opphøyde til prinsipp for adskillige år siden?

Det kan skyldes at vi i motsetning til AKP vedstår at det er på dette grunnlaget vi gir vår støtte. Videre i det at vi ikke vil holde Champignon-arbeidernes kamp opp som noe eksempel for arbeiderklassen, men derimot vil ad være mot å bruke tilsvarende metoder i tilsvarende situasjoner. I tillegg vedkjenner vi oss dette som vår plikt.

HAMMERVERK-SAKEN

Hammerverksaken har visse likhetspunkter med Champignon-streiken og kan derfor bidra til å understreke det vi her vil fram til. Også her dreier det seg om en arbeidergruppe hvis aksjonsform har vidratt til å isolere dem fra arbeiderklassen. Som 'streik' betraktet eksisterer hammerverksaken idag utelukkende i kraft av det permanente apparatet og en kan ikke analysere den politikken hammerverk-arbeiderne står for idag løst fra dette faktum.

På dsamme måte som utgangspunktet for at Champignon-"streiken" overhodet kan føres slik den gjøres idag er et apparat med behov for en "fremmedarbeidersak", har samme apparats legalisme og fundamentale orientering mot forandring av det borgerlige lovverket (noe som skyldes dets klasse-messige basis) ført fram til at Hammerverkarbeidernes kamp i stadig større grad har orientert seg mot det få føre kampen som en kamp innen rettsapparatet.

Og det var selvfølgelig på dette grunnlag KUL gikk imot å vise Hammerverkfilmen i DNS som en oppsummering av møtetema: "Streikekampenes betydning og at vi stemte mot AKPs resolusjon.

STRIKEKAMPER PÅ SMÅBORGERSKAPETS PREMISER

Det som er viktig å forstå, er at både når legalismen vinner fram blant Hammerverkarbeiderne og når Champignon-arbeiderne isoleres fra arbeiderklassen, så skyldes ikke dette tilfeldighet-er men en bevisst ført og analyserbar politikk.

Hverken den legalistiske linja eller isolasjonslinja (det ene trenger ikke utelukke det andre) har til hensikt å føre fram til seier. Det er da heller ikke poenget for småborgerskapets talsmenn i arbeiderbevegelsen at arbeiderkamper fører fram til seier. Tvert imot er poenget slik det ble uttrykt på nevnte DNS-møte "å gjøre negative erfaringer med den borgerlige staten". Poenget er videre at de arbeidergruppene som gjør disse negative erfaringene, skal føle seg isolert fra alle andre enn nettopp den permanente streikestøttebevegelsen og AKP. Dermed er det også klart hvordan helt bestemte typer arbeidskamper kommer til å fremelskes i kraft av nettopp dette organisasjonsapparatet; Næmlig aksjoner der arbeiderne i kraft av overdreven spontanitet, mangel på forberedelse, solidaritet på arbeidsplassen osv. i utgangspunktet er isolert fra spontan støtte i arbeiderklassen. Spontan er det som vi var inne på næmlig kun basis i arbeiderklassen for støtte til kamper som i utgangspunktet vitner om styrke.

Men det er denne type "svake" aksjoner som er skreddersydd for det permanente byråkratiet. Disse aksjonene, som bæres oppe av medlidenhet og gode følelser i mellomlagene på bekostning av offensivt innrettet arbeidersolidaritet, kan da heller ikke representere noe annet enn negative erfaringer. For oss som kommunister gjelder det

For oss som kommunister gjelder det stikk i strid med dette å bidra til at erfaringer bearbejdes, slik at de kommer til å omfatte en bevisst vurdering av politisk innhold og organisasjonsform

i en arbeidskamp. Vårt mål er at arbeiderklassen lærer seg å sette til side også dette byråkratiet. Dvs. å motta den økonomiske støtten og avvise politikken.

Studenter som på et kommunistiske grunnlag vil støtte arbeiderkamper, kan bidra til dette på en positiv måte: Gjennom å delta i KULs politiske og økonomiske støttearbeide for streiker som viser seg å ha livets rett og støtte i arbeiderklassen, og å bidra til at tendenser til slike streiker vinner fram.

DELTA I KULs STREIKESTØTTE-ARBEIDE! AVVIS DET PERMANENTE STREIKE-STØTTEBYRÅKRATIET! FRAM FOR ARBEIDERKLASSENS SELVSTENDIGE ORGANISERING!

Nytt materiale fra KUL

KUL HAR GITT UT TO NYE TRYKKSAKER:

DET NASJONALE SPØRSMÅLET OG SOSIALISMEN

OG

SMÅBORGERSKAPET OG REVOLUSJONEN

DE FÅS PÅ STAND ELLER VED HENVENDELSE TIL KUL SENTRALT.

side 43.) Her kommer igjen statistikk-en Gråtopp til hjelp. Tabellene taler sitt tydelige språk: Vi har fremdeles en arbeiderklasse i det norske samfunn. Den slags tellinger blir jo også nødvendige så lenge arbeiderklassen ikke gir seg ut fra en bestemmelse av kapitalismen. Har en slått fast at det hersker kapitalisme, er også eksistensen av arbeiderklassen gitt.

Dessuten: Hva menes det med at "arbeiderklassen er den mest revolusjonære klasse i Norge?" Dette impliserer at også andre klasser i det norske samfunn er revolusjonære, men ikke fullt

så mye som arbeiderklassen. Kan arbeiderklassen som klasse var objektivt mer eller mindre revolusjonær? Mener en dette, har en også ugjenkallelig sagt farvel til et kommunistisk standpunkt.

Dette er bare noen av mange eksempler på hvordan den marxistiske teorien settes til side i den konkrete analysen.

Til tross for forsøket på å gjenreise den marxistiske teorien, er den altså fremdeles ekskludert fra politikken, og da kan politikken ikke bli annet enn opportunistisk. AKPs tackling av ferdmedarbeiderspørsmålet illustrerer dette til fulle. (Jfr. annen artikkel i dette nummer)

det norske borger skapet og dets allierte i den internasjonale kampen. Istedenfor skjelles regjeringa ut for at den ikke konsekvent nok har ført fram en annekjonslinje. (Denne politikken knytter seg til det tradisjonelle fascistiske angrep på det borgerlige demokrati for at det ikke konsekvent nok kan framføre de nasjonale krava.)

AKP prøver dessuten å innbille arbeiderklassen at Norge har særegent nasjonale interesser i dette annekjons-spørsmålet som ikke er imperialistiske. Derfor jamres det i uttalenen ikke bare over regjeringas un-

nfallenhet, men over at den har gjort vondt verre ved å invitere en amerikansk ekspedisjon til Svalbard - akkurat som ikke dette er et konsekvent uttrykk for de norske nasjonale interessene her. Istedenfor innbiller AKP seg at det norske borgerskaps militære forsvar overfor Sovjet utelukkende er av defensiv karakter. De ser dermed ikke den norske imperialismens aggressive karakter.

Kommunistenes linje må være å ikke støtte noen imperialistmakt ekspansjonskrav på Svalbard. I den nåværende situasjonen vil dette si opprettholdelse av innholdet i Svalbard traktaten - de forskjellige nasjoners like rettigheter på Svalbard.

KUL

2 ÅR

KUL-BOKA ER NÅ DISTRIBUTUERT GJENNOM FORLAGSENTRALEN, OG ER DERMED Å FÅ KJØPT I ALLE LANDETS BOKHANDLERE.

DEN INNEHOLDER LAGETS STUDIESIRKEL OG ET UTVALG ARTIKLER.

PRISEN ER KR. 35

Kommunistisk Universitetslag

GNISTEN

Organ for Kommunistisk
Universitetslag

ANSVARLIG REDAKTØR:
DAG PETERSON.

UTGITT MED STØTTE FRA
KULTURFONDET I SAMSKIPNADEN.

KOMMUNISTISK UNIVERSITETSLAG (KUL)

Bergen: Postboks 29
Bergen: Postboks 29
5014 Universitetet, Bergen

Oslo: Postboks 3815,
Ullevål Hageby,
Oslo 8.

Tromsø: Hanne Edvardsen,
Postboks 436,
9001 Tromsø.

Trondheim: Postboks 1886
Jarlesletta,
7000 Trondheim.

LES SISTE NUMMER AV
RØDE FANE

NUMMERET ER PÅ 80
sider

SIDER MED EN LENGRE
ARTIKKEL OM SOVJET.

PRIS KR. 10.

TEORETISK TIDSSKRIFT FOR

KOMMUNISTISK ARBEIDERFORBUND

Postboks 2863 Kampen Oslo 5

KUL I DNS

KUL stiller kandidatstyre til valget i studentersamfunnet i Oslo. Vi har lagt fram følgende møteprogramforslag for neste semester: (en nærmere politisk begrunnelse for programmet kan fåes ved henvendelse til KUL)

ONSDAGSMØTER

1. NKPs utvikling etter krigen
Ester Bergerrud, Martin G. Knutsen
2. Parti og Klasse
Gerd L. Valla - Rune Slagstad
3. Begrepene høyre-venstre i politikken.
Trygve Bull - P. Nafstad
4. Arbeiderklassen og den nasjonale kulturen.
Sæmund Fiskvik - Nils J. Ringdal
5. Kvinnen og sosialismen - trenger vi en separat kvinneorganiseringsorganisering?
Rytter - Hagemann - S. Myklebost
6. Skiftarbeid og rasjonalisering.
Georg Vikshåland.
7. Sovjetunionens karakter
Truls Wyller - Hans Ebbing
8. Frigjøringskampen i det sørslige Afrika
Trude Mostue
9. Eurokommunismen
Viken - Enerstvedt
10. Sosialimperialisme og revolusjon i India
Representant for PCI (m-l).
11. Hva skjer i Irland?
Representanter for Irlandskommiteen og Irlandsfronten

LØRDAGSMØTER

A. DEN PROLETARISKE INTERNASJONALISMEN

1. Imperialismen - arbeiderklassen og det nasjonale spørsmål.
Innledere fra KUL, FAF, SV og AKP.
2. Palestina - klassekamp og nasjonal frigjøring.
Innleder: representant for PFLP
3. Kan fremmedarbeiderne stole på småborgerskapet?
Innleder: Finn Sjøe, AKP og G. Høgsnes KUL.
4. Proletariatets diktatur i Kina.
Innleder: Eivind Viken, redaktør i Den røde Arbeideren.

B. FAGLIG POLITIKK

1. De ulovlige streikene i 1970 og deres betydning.
Innledere: Kjell Hovden, Kjell Pettersen, Bjørgulf Froyn.
2. Korporativismens økonomiske og politiske grunnlag.
Innleder: Jørgen S. andemose
3. Suspensjoner og eksklusjoner i fagbevegelsen.
Innledere: Tor Larsen, KA
Karl o. Rikartsen, SV

C: KLASSEANALYSE OG POLITISK STRATEGI

1. Sosialdemokratiets utvikling til sosialfascisme.
Innleder: Harald Berntsen, KA.
2. Arbeiderklassen og den økonomiske krisa.
Innledere: Jon Langdal, KUL Knut Kjelstadlie, SV.
3. Strategi for sosialisme - hvor går hovedmotsigelsen?
Innledere: Tron Øgrim, AKP
Stein Hoftvedt, KA
4. Proletariat og småborgerskap på landsbygda.
Innleder: Ragnar Kristiansen, KA.
5. Hvorfor et nytt kommunistparti i Norge?
Innleder fra KA

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund
Abonnementprisen er kr. 20,- pr. år.

Bestillinger sendes:

den røde ARBEIDEREN
Postboks 2863, Kampen.
Oslo 5

KOMMUNISTISK ARBEIDERFORBUND

